Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL.CV. № 106 FRIDAY, JUNE 5, 1998 PARSIPPANY and NEW YORK CENTS 75 -ЦЕНТІВ ПАРСИППАНІ І НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 5-го ЧЕРВНЯ, 1998 р. Ч. 106 РІК CV

РНБО пропонує запровадити режим ощадности

Київ (УНІАР). — Під головуванням Президента Леоніда Кучми 2-го червня відбулося засідання Ради національної безпеки та оборони України. На ньому проаналізовано хід виконання президентського указу про запровадження режиму сильного обмеження бюджетних видатків та інших витрат, заходи щодо забезпечення надходження доходів до бюджету і запобігання фінансовій кризі.

На засіданні наголошувалося, що Кабінет Міністрів, центральні та місцеві органи виконавчої влади не здійснили усіх можливих заходів з наповнення доходової частини бюджету, зміцнення фінансової дисципліни, запровадження режиму ощадження й контролі за витрачанням бюджетних фондів. Як вказувалося на засіданні, неналежне виконання указу стало однією з причин надмірного зростання дефіциту державного бюджету в першому кварталі цього року, ускладнення ситуації на фінансовому ринку, погіршення структури грошової маси. Учасники засідання ствердили, що фінансова та бюджетова стабільність беспосередньо впливають на стан економічної безпеки держави.

„Ми не можемо з таким бюджетом забезпечити фінансову та економічну стабільність в державі", — заявив голова РНБО Володимир Горбулін. Міністер фінансів Ігор Мітюков зазначив, що вже досягнено рішення про зменшення дефіциту бюджету до 2.5 відс., що, за його словами, дасть можливість забезпечити фінансову стабільність в країні. Невдовзі проєкт постанови з цього питання буде передано на розгляд Верховної Ради.

РНБО визнала стан мобілізації фондів державного бюджету та запровадження суворого ощадження бюджетових фондів незадовільним. Звернено увагу керівників Уряду і центральних органів виконавчої влади на потребу безумовного і повного виконання згаданого указу. Здійснення невідкладних заходів щодо забезпечення фінансової і бюджетової стабілізації та подолання фінансової кризи визнано одним з пріоритетів діяльности Уряду. На міністра фінансів покладено персональну відповідальність за дотримання максимально припустимого обсягу дефіциту бюджету.

РНБО запропонувала Президентові дати комплекс доручень, спрямованих на запровадження в країні режиму ощаджування бюджетових фондів, збільшення надходжень до бюджетів усіх рівнів, подолання фінансової кризи, зменшення боргу держави із заробітних платень, пенсій та інших соціяльних виплат, а також на подальшу стабілізацію соціяльно-економічного становища в країні.

Верховна Рада заслухала інформацію про стан у вугільній промисловості

Київ (УНІАР). — Депутати Верховної Ради України заслухали урядову інформацію про ситуацію у вугільній промисловості та ухвалили постанову з цього питання.

Перший віцепрем'єр-міністер Анатолій Голубченко повідомив, щоУряд пропонує ВР збільшити видатки на державну підтримку вугледобувних підприємств на 400 млн. грн. і "доручити Національному Банку України виділити кредити комерційним банкам для надання кредитів Державному комітетові резерви в сумі 400 млн. грн. для оплати за вугільну продукцію, що вкладається до державної резерви".

На думку А. Голубченка, "прийняття такої постанови ВР та низки законопроєктів сприятиме покращенню фінансового становища вугледобувних підприємств та зниженню соціяльного напруження в шахтарських регіонах".

Група народних депутатів, а саме Юлій Йофе (фракція НДП), Роман Безсмертний (НДП), Анатолій Мангол (позафракційний),Юхим Звягільський (НДП) і Володимир Рибак (НДП) внесли альтернативний проєкт постанови.

Депутати підтримали пропозиції, з якими виступив на сесії перший віцепрем'єр-міністер Анатолій Голубченко. Крім того, до бюджету поточного року визнали за потрібне внести зміни щодо суми видатків на державну підтримку вугледобувних підприємств та джерела їх покриття. Для прискорення допрацювання і подання на розгляд ВР України відповідного законопроєкту створено робочу групу, до складу якої війшли народні депутати, ініціатори альтернативного проекту. Зокрема, Ю. Йофе з Луганської области і Ю. Звягільський з Донецької области — депутати, що представляють вуглевидобувні регіони.

Після цього сесія продовжила розгляд питання про обрання головиВР.

Росію залишають закордонні компанії

Москва. — Газета „Аргументи і Факти" повідомила, що за минулий рік закордонні фірми, які мали в Росії свої підприємства, внесли в державну російську касу понад три трильйони рублів податків. Однак експерти державної податкової служби остерегли уряд країни, що в 1998 році податкові надходження до каси від закордонних компаній будуть значно менші.

Спричинене це передусім зменшенням обсягу інвестицій в російську економіку, а зменшуються вони тому, що в Росії панує велика непевність як в політичному, так і в економічному житті. Подруге, не є сприятливими для росіян зміни у світовій економічній коньюнктурі. Наприклад, зниження цін на нафту змушує численні нафтові компанії залишати російський ринок.

Більшість закордонних фірм відходить з Росії тихо, не розголошуючи причин і обставин. В цьому році з 10,000 зареєстрованих в Москві чужинецьких компаній майже 6,000 не подали податкових деклярацій, іншими словами — перестали існувати. Заборгованість закордонних юридичних осіб у ділянці податків вже в минулому році становила майже 150 млн. дол.

Згадані три трильйони рублів — це податок на прибутки від операцій з цінними паперами, запроваджений у 1997 році, однак більшість фінансистів фондового ринку не платять цього податку, бо існує міждержавне домовлення про уникнення подвійного оподаткування.

Але найголовнішою причиною непопулярности Росії як простору для інвестицій і збільшення кількости підприємств закордонних компаній та фірм полягає у занадто високих відсотках податків від прибутку. Вони доходять до 60, а часом і до 80 відс.

У поїздовій катастрофі в Німеччині згинуло понад 100 осіб

Ешеде, Німеччина. — У середу, 3-го червня, пасажирський поїзд високої швидкости, їдучи околицями північної Німеччини, врізався у цементову колону понаддорожного мосту, вибився з рейок і спричинив нечувану за 50 років у Німеччині катастрофу, в якій загинуло понад 100 осіб.

Офіційні чинники німецької залізниці назвали це найбільшою катастрофою в країні та повідомили, що кількість жертв може бути значно більшою. На місці катастрофи негайно з'явилися рятувальні бригади, та почали найперше шукати за пораненими у найбільш знищених вагонах. Доставлені на місце катастрофи величезні крани-журавлі почали підіймати частини порозбиваних вагонів, щоб рятувальники могли дібратися до поранених, які на думку одного з рятувальних медиків мали „мінімальні" можливості залишитися живими.

Керівні чинники німецької залізнодорожної системи намагалися з'ясувати причини цієї трагедії. Речник поліції Йоахім Лінденберг ствердив, що покищо конкретних даних цієї катастрофи не вдалося уточнити. Тому офіційні власті почали заперечувати первісні поголоски про авто, котре, проїжджаючи мостом, в якийсь спосіб опинилося на поїздових рейках і стало причиною катастрофи.

Ця катастрофа значно підірвала самопевність Німеччини щодо безпеки її швидкоїзних поїздів, зокрема аеродинамічної срібло-червоної швидкої системи міжміських поїздів, котра розпочала свою діяльність у 1991 році.

Саме поїзд згаданої системи ч. 884, який прямував з Мюнхену до Гамбургу потрапив у цю трагічну катастрофу в містечку Ешеде недалеко Ганноверу в год. 10:59 перед полуднем.

Чергова тура виборів спікера закінчилася невдало

Київ. — Четверта тура виборів голови Верховної Ради закінчилася безрезультатно, повідомила УНІАР.

4-го червня за лідера комуністів Петра Симоненка проголосувало 178 депутатів, а за його конкурента колишнього Президента Леоніда Кравчука — 173. Лічильна комісія, визнавши, що ні один з кандидатів не набрав потрібної кількости голосів, постановила провести п'яту туру виборів наступного тижня.

Попереднього дня Л. Кравчукові не вистачило 33 голосів до обрання його спікером. За нього віддали проголосувало 193 депутати. П. Симоненко набрав 168 голосів, а прогресивний соціяліст Микола Габер — 31.

Як відомо, у попередніх голосуваннях чотири правоцентристські фракції не брали участи, намагаючись не допустити обрання лівого спікера.

Депутати-комуністи заявили раніше, що якщо в четвертій турі не вдасться обрати голову парляменту, вони не наполягатимуть на кандидатурі Петра Симоненка і віддадуть свої голоси Олександрові Морозові, спікерові попередньої Верховної Ради. Правоцентристські ж фракції покищо не мають єдиного кандидата на п'яту туру, заявили депутати з Народно-Демократичної Партії.

Призначено нового міністра вугільної промисловости

Київ. — Президент Леонід Кучма призначив нового міністра вугільної промисловости в той час, як протести шахтарів не вчухають, повідомила 4-го червня УНІАР.

Колишній заступник голови Донецької обласної державної адміністрації Сергій Тулуб замінив звільненого раніше Станіслава Янка. Рішення Президента, очевидно, розраховане на заспокоєння гірників, які домагаються виплати заборгованих платень і припинення імпорту дешевого вугілля з Росії та Польщі.

В той час як одні шахтарі пікетують Луганську та Дніпропетровську обласні державні адміністрації, інші йдуть пішим походом на Київ, сподіваючись розв'язання своїх проблем від Верховної Ради. Понад 400 гірників вже стоять під стінами парляменту.

У Дніпропетровському помер один з протестуючих шахтарів 23-річний Ігор Туринцев. Лікарі прийшли до висновку, що причиною смерти було тяжке захворювання крови, яким він страждав впродовж останніх п'ятьох років.

Тим часом працює створена парляментом узгоджувальна група з представників Уряду, Незалежної Профспілки Гірників України та народних депутатів. На основі її праці має бути підготовлено проєкт постанови з розгляду вимог шахтарів.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

ПРАЦЮЄ ОБ'ЄДНАННЯ „НАЦІЯ І ДЕРЖАВА"

КИЇВ. — Як повідомив позафракційний народний депутат України, один із керівників Конгресу Українських Націоналістів Михайло Ратушний, у Верховній Раді України 14-го скликання поновило працю депутатськеоб'єднання "Нація і держава". До нього входять переважно позафракційні депутати з українськими націоналістичними переконаннями. Серед них: члени КУН Василь Кущинець з Івано-Франківської области, М. Ратушний з Тернопільської области, голова Спілки Офіцерів України Іван Білас із Львівської области, Слава Стецько з Івано-Франківської области, Ігор Пилипчук із Львівської области.

ВІЙСЬКОВА ДЕЛЕГАЦІЯ НАТО ВІДВІДАЛА УКРАЇНУ

СЕВАСТОПІЛЬ. — Місто 27-го травня відвідала делегація військово-морських сил НАТО на чолі з командувачем об'єднаних ВМС НАТО на півдні Европи адміралом Джюзеппе Спіноцці. Мета візити, за словами Спіноцці, ознайомитися з основною базою Військово-морських сил України, яка є важливим елементом стабільности на Чорному морі. Гості зустрілися з командуванням ВМСУ, відвідали Севастопільський військово-морський інститут, побували на флагмані української фльоти "Гетьман Сагайдачний". Водночас у Люксембурзі відбулась міністерська сесія спільної постійної комісії "Україна-НАТО", створеної в рамках програми "Партнерство для миру". Міністри закордонних справ країн НАТО привітали ініціятиву України про створення регіонального військового навчального центру на базі діючого центру у Яворові. Міністер закордонних справ України Борис Тарасюк підтримав становище 17-ох міністрів НАТО, які засудили ядерні випробування в Індії і Пакистані

ШАХТАРІ ГОТУЮТЬСЯ ПІКЕТУВАТИ ОБЛАСНУ АДМІНІСТРАЦІЮ

ЧЕРВОНОГРАД, Львівщина. — Шахтарські профспілки Червонограду вимагають від керівників області негайно погасити заборгованість, інакше вони пішки вирушать у Львів, де пікетуватимуть приміщення обласної адміністрації. Вони також заявили про готовість червоноградських і волинських шахтарів пікетувати Кабінет Міністрів у Києві. Загальний борг львівським гірникам становить 25 млн. грн. Перший віцепрем'єр-міністер України Анатолій Голубченко та виконуючий обов'язки міністра вугільної промисловости Володимир Радченко виїхали на зустріч з представниками шахтарських колективів, які оголосили страйк і вирушили до Києва. Між офіційною Профспілкою Робітників Вугільної Промисловости (ПРВП) та Незалежною Профспілкою Гірників України (НПГУ), які днями об'єдналися у пікетах біля будинку Адміністрації Президента, стався розкол. ПРВП підписала протокол, який передбачає погашення боргу та збільшення відрахувань у вугільну галузь з 1,6 до 2 блн. грн. НПГУ документ не підписала і назвала його недійсненним. На думку лідера НПГУ Михайла Волинця, Уряд підписав протокол з лідером ПРВП Віктором Держаком як з майбутнім міністром вугільної промисловости.

ЩОРІЧНО В УКРАЇНСЬКІЙ АРМІЇ ВИЯВЛЯЮТЬ ДО 20-30 ЧОЛОВІК З ВІРУСОМ ГІВ (HIV)

КИЇВ. — За повідомленням заступника керівника Головного військового медичного управління Міністерства Оборони України генерал-майора Миколи Вовкодава, в 1997 році з кожної тисячі військовослужбовців, які прийшли на строкову службу в українську армію, 750 юнаків потрапили до шпиталю з різними хворобами. За словами генерал-майора, щороку в арміях виявляється по 20-30 осіб ВІЛ-інфікованих, тобто людей з вірусом ГІВ.

Нова організація сприятиме відродженню православ'я в Україні

Київ. — 28-го травня створено організаційний комітет громадської організації „Православна Україна", до складу якого ввійшли підприємці, відомі науковці, журналісти, юристи, а також представники духовенства, повідомив член комітету Сергій Телешун.

Виступаючи на пресконференції 3-го червня, він сказав, що метою діяльности організації є сприяння відродженню традицій православ'я в Україні, а також надання допомоги найменш захищеним верствам населення. Він повідомив, що „Православна Україна" вже має проєкти щодо оздоровлення та лікування дітей, які постраждали від вибуху на Чорнобильській АЕС.

Єпископ Вишгородський намісник Києво-Печерської Лаври Павло Лебідь в своїю чергу підкреслив, що організація „Православна Україна" є громадською і не збирається приєднуватися до будь-яких політичних партій чи рухів.

Відкладено неформальну зустріч Б. Єльцина і Л. Кучми

Москва. — 3-го червня президенти Росії й України, Боріс Єльцин і Леонід Кучма, вирішили відкласти свою першу неформальну зустріч в Криму з червня на липень, заявив речник Кремля.

Згідно з агентством Інтерфакс, Б. Єльцин у своєму листі до Л. Кучми зазначив, що відкладення викликане „розвитком ситуації в Росії". Як відомо, Росія переживає гостру економічну кризу.

„Зустріч без краваток" обидва президенти мали провести в Криму 20-го червня. Речник Кремля не назвав причини відкладення зустрічі.

8-го червня Б. Єльцин має вилетіти до Німеччини і зустрітися там з канцлером Гельмутом Колем. Наприкінці травня в Німеччині побував Л. Кучма, заручившись підтримкою проєкту „літака XXI століття" Ан-70.

Як відомо, минулого місяця акції на російському ринку впали змусивши центральний банк Росії підняти відсоткову ставку з 50 відс. до 150 відс. Провідні західні держави пообіцяли підтримати уряд Росії у його спробах побороти кризу. Прем'єр Сергєй Кірієнко заявив, що ситуація є під контролею.

АМЕРИКАНСЬКА ФІРМА ОБІЦЯЄ ІНВЕСТИЦІЇ

СТЕБНИК. — Одна солідна американська фірма, назву якої тримають у таємниці, висловила бажання інвестувати 250 млн. дол. у Стебницький комбінат калійних добрив.

Японська компанія починає широкомаштабну співпрацю з Україною

Токіо. — 3-го червня японська торговельна фірма Нісшо Іваі заявила про свою згоду тісно співпрацювати з Міністерством Промислової Політики України (МППУ) в таких галузях, як космос і авіяція, телекомунікації, чорні і кольорові мерали, легка і харчова промисловості та мінеральні добрива.

У своїй заяві компанія зазначила, що у першій турі позичок та інвестицій для України вона планує виділити 1.5 блн. дол. За словами представника фірми, 70-мільйонова позичка піде на ракетобудівний проєкт. Цю позичку для Південного машинобудівного заводу в Дніпропетровському Нісшо погодилася виділити ще в грудні минулого року. Завдяки їй плянує будувати ракети носії для запуску комерційних сателітів.

Фірма прийматиме на вишкіл українських спеціялістів з торгівлі, фінансів і бухгалтерії, рекомендованих МППУ.

У СВІТІ

У ВІВТОРОК, 2-ГО ЧЕРВНЯ, Світовий банк повідомив про те, що для Індонезії схвалено позичку в сумі 225 млн. дол., яка згідно з плянами має бути використаною для спорудження доріг, поліпшення постачання води та перебудови шкіл. Позичка була схвалена Радою директорів і є першим кредитом Світового банку наданим Індонезії від 18-го травня, коли було припинено будь-які позичкові трансакції. Це був час неспокійних заворушень і хаосу в країні, котрий спиринився до усунення від влади президента Сугарта і передання влади Б. Дж. Габібі. Частиною банкової стратегії, щоб оминути столичний бюрократизм у Джакарті, гроші вирішено депонувати прямо на конто місцевих громад, створеними їхніми провідниками у віддалених околицях країни. Ця позичка є частиною 43 блн. дол. допомоги від Світового банку, Банку азійського розвитку, Міжнародного валютного фонду та поодиноких країн.

СПОДІЮЧИСЬ НАВЕСТИ порядок після одного з найбільш скандально-приголомшуючих трагічних випадків убивства та самогубства в новітній історії Ватикану, новим командиром Швайцарської сторожі, особистої охорони Римських Папів, обрано сторонню людину з широким засягом неватиканського досвіду. Ватикан повідомив у вівторок, 2-го червня, що Папа Іван Павло II схвалив вибір 42-річного Піюса Сегміллера, полковника швайцарської армії, на згадане становище, котре було вільним після убивства лейтенант-полковника Альоїса Естерманна, його дружини та самогубства 23-річного члена ватиканської швайцарської сторожі 4-го травня.

В АМЕРИЦІ

ПІСЛЯ КІЛЬКАМІСЯЧНОЇ заплутаности в кримінальному слідстві поведінки президента Билла Клінтона, відома колишня практикантка у Білому Домі Моніка Левинска, у вівторок, 2-го червня, звільнила свого адвоката Вілліяма Гінзбирга. Її нові оборонці, адвокати Джейкоб Стайн і Плейто Качеріс відомі у вашингтонській адвокатській палаті, як знавці кримінальних судових позовів і корисних домовлень для своїх клієнтів з прокураторами. В. Гінзбирг спеціяліст з ділянки злочинних лікарських недбальств, необізнаний з вашингтонським судівництвом, спочатку був оспівуваний засобами масової інформації, опісля гостро критикований за його неначето успішні маневри. Дж. Стайн і П. Качеріс тепер будуть представляти М. Левинску перед незалежним прокуратором Кеннетом Старром.

РОЗВІДУВАЛЬНА СЛУЖБА ЗСА потребує цілковитого та грунтового очищення, починаючи від її керівництва, розвідників, бюрократів до аналітиків, твердить адмірал у резерві Дейвид Джеремая, колишній заступник шефа об'єднаних штабів американських збройних сил, автор засекреченого звіту на тему розвідувальних служб країни та їхньої неспроможности передбачити можливість підземних ядерних вибухів, здійснених Індією 11-го травня. Згаданий звіт розкриває хронічні непорозуміння фантазії та помилок персоналу, неточності у збиранні інформацій та їх аналізі, недостатні керівництво та вишкіл. Він каже, що його дослідження на бажання директора Сі-Ай-Ей Джорджа Трента, показало всі конструктивні недоліки в Сі-Ай-Ей та її споріднених службах, які сягають багато далыше поза питання Індії.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

UNA & Svoboda tel.: (973) 292-9800; Svoboda Fax: (973) 644-9510; UNA Fax: (973) 292-0900

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли.

Головний редактор: Зенон Снилик

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446 (914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

А школярики пострілюють...

Одним з найостанніших героїв американських новин у царині підліткової злочинности став 15-літній Кіп Кінкел зі Спрінґфілду в Ореґоні, що, вбивши своїх батьків, пішов до школи, де холоднокровно застрілив двох і поранив понад 20 учнів. Взагалі ж протягом останніх місяців стрілянина в американських школах вибухала вже п'ять разів. Пам'ятаємо 24-те березня, коли 11- і 13-літні вбивці в Джовнсборо розстріляли чотирьох школярок і їх вчительку, а 1-го грудня минулого року восьмиклясник з Кентакі обсипав градом куль групу своїх ровесників під час шкільної молитви, вбивши трьох товаришок та поранивши п'ятеро інших. 15-го грудня того ж року 14-літній хлопчина з Аркенсо застрілив двох товаришів, що виходили зі школи, а два місяці перед тим 16-річний сатаніст з Міссіссіппі замордував рідну матір і відтак поранив дев'ять учнів школи.

Ці жахливі випадки знову повернули американське суспільство обличчям до однієї з найбільших проблем у країні — підліткової злочинности, яка набирає ще однієї зі своїх звироднілих форм. Знову з приводу цього більш ніж сумного суспільного явища схрестили полемічні списи політики, зовнішньо дошукуючись причин, що його породжують, а внутрішньо – скоріше всього – сподіваючись зробити на цій трагедії певний політичний капітал. Звичайно ж, до якихось конструктивних рішень учасники дискусій не прийшли, хіба що ще раз нагадали про неґативний вплив на дітей в результаті показу на телевізії сюжетів, які не просто пробуджують, а розвивають у молоді первісні насильницькі інстинкти.

Свою переконливу думку мають вчені-психологи, які дійшли до висновку, що кількісна маса насилля, якою телевізія тисне на ще не зформовану дитячу психіку, є вирішальною силою впливу на дитину. Не кожний, звичайно, постійно підсичуваний цією силою, виростає вбивцею, ґвалтівником тощо. (Так само, зауважує П. Мілевський, наводячи думку професора Ерона, як не кожний курець дістає рака легенів, хоча зв'язок цього захворювання з куренням цигарет є очевидний). Епідеміолог же Брендон Кентерволл не полінувався поміркувати, що якщо б у ЗСА раптом не стало телебачення, то американці щороку чинили б на 10,000 менше вбивств, 70,000 — зґвалтувань і 700,000 — нападів!

Першим тезу про те, що діти беруть приклад не тільки з батьків, але й героїв телевізії, висунув професор-психолог Алберт Бандура. Щоб обґрунтувати відкритий А. Бандурою феномен, науковці випрацювали три теорії. Перша говорить про те, що маленькі телеглядачі наслідують те, що показують на телевізії; зокрема, якщо аґресивна поведінка телеперсонажів приносить їм користь. Друга теорія пояснює, що постійне спостерігання насильства починає виховувати в юних телеглядачів переконання у тому, що аґресивність є суспільною нормою, а також привчає їх до байдужости щодо страждань інших. І, врешті, прихильники третього погляду на проблему кажуть, що культ сили, насаджуваний телевізією, впроваджує глядачів-підлітків у стан збудження, підвищує рівень адреналіни в крові і втягує їх в узалежнення від бажання насилля.

Експерименти, які проводяться в ляБораторіях, мають ту особливість, що не віддзеркалюють справжніх суспільних механізмів, а тільки їх моделюють. Тому при визначенні впливу телебачення на поведінку наймолодших глядачів кориснішими є довготривалі спостереження в так званому терені. В 1973 році Тенніс Вілліямс розпочала досліди в малому канадському містечку, куди ще не дійшла телевізія. Коли ж великі телемережі встановили потужні надавачі телевізійних сиґналів, то вистачило тільки два роки, щоб дітвора перестала брати участь у пробах шкільного театру, злегковажила з позашкільних зайнять спортом та відвідин бібліотеки. Кількість же бійок між першо- і другоклясниками зросла на 160 відсотків!

Звичайно, абсурдом було б уявити, що людство сьогодні може позбутися телевізії. Але коли сотні найрізноманітніших спостережень переконують, що якийсь зв'язок між телевізією і насиллям існує, то байдуже знизувати раменами не варто. Тим більше, коли, іґноруючи політичні та наукові дискусії навколо проблеми, американські школярики все частіше пострілюють...

Ярослав Гайвас

РОСІЯ НИНІ І ЗАВТРА

II

Господарка — це взагалі окрема незрозуміла проблема. Росія розпоряджає величезними природними багатствами: нафтовою ропою, природним газом, лісом, копалинами. Крім цього, російські чинники пограбували в перших роках після розвалу СССР майже усі республіки. З України цивільна адміністрація вивозила, що могла. Військові забирали цілі ескадри літаків, морська фльота забирала прямо з корабельних варстатів у Миколаєві новозбудовані кораблі. В Росії так намножилися мільйонери, що тепер росіяни є головними купцями в Европі, а в якійсь мірі також в Америці. А держава не має грошей. Така Росія сьогодні.

Доля Росії великою мірою перебуває в руках президента Єльцина. Правну систему, конституцію Російської Федерації схвалено під тиском Єльцина після його драматичного конфлікту з опозицією в парляменті. Після перемоги над нею президент дістав повну владу в державі. Такий стан панує й сьогодні.

Чинник президентового здоров'я

Склад Державної думи через свою комуністичну домінацію унеможливлює міжпартійну згоду парляментарних фракцій. Остання криза у тому двоборстві парляменту з Єльцином була цьому найкращою ілюстрацією. Єльцин несподівано для всіх розігнав кабінет міністрів на чолі з прем'єром Черномирдіном, який був вірним його прихильником, і призначив нового прем'єр-міністра Сергія Кірієнка, діяча з далекої провінції, якого не хотіла акцептувати Державна дума. Тоді Єльцин поставив питання руба: або парлямент акцептує Кірієнка, або він розв'яже парлямент. А на це він має конституційне право. І більшість парляменту, щоб зберегти свої теплі, високоплачені посади, акцептувала Кірієнка.

Здавалося б, що уповноваження Єльцина тривало стабілізують важелі державної влади аж до кінця цього століття. Формально воно так і є, але слабість Єльцина в іншому: стан його здоров'я дуже хисткий, з тієї причини він став незрівноважений, нераціональний у поступуванні, примхливий. В додатку до того, він не має опори в парляменті. Останні наради „Великої вісімки" в Бірмінґемі, Англія, показали це. Єльцин якось пересидів їх, не беручи в них активнішої участи, а останнього дня, на важливий кінець розмов, він навіть не появився, а просидів в готелі.

Російська сторона не пробувала затаювати стан здоров'я Єльцина, що вона завжди робить, а пояснила, що „він мусить зберігати сили і відпочивати". Наслідком цього навіть Президент ЗСА Клінтон не мав змоги відбути з ним довшої розмови для уточнення „зустрічі на вершинах" в Москві, як це запропонував перед тим Клінтон Єльцинові, вже восени цього року. Дотепер всі поїздки Президента Клінтона і віцепрезидента Ґора до Москви приносили їй нові концесії і кредити та різні господарські вигоди. Можна думати, що й тепер так було б, коли б стан здоров'я Єльцина сприяв візиті Президента Клінтона до Москви.

Єльцин, очевидно, поробив потрібні заходи для участі Москви у „Великій вісімці" і вже перед тим запросив членів цього світового господарського аеропаґу відбути чергову пляновану зустріч у Москві. Цей нібито поважний здобуток для Єльцина і Росії не можуть зрівноважити події, які застав Єльцин після повернення з Бірмінґему до Москви.

Кірієнко пробує давати собі ради з державним кораблем, але сумніви довкруги його кабінету не маліють. Насамперед, до уряду не ввійшли представники багатьох партій. Навіть керівник групи „Яблоко" Явлінський заявив публічно, що член його групи Оксана Дмитрієва, яка зайняла в кабінеті Кірієнка пост міністра праці і соціяльної політики, не мала на це згоди партії і тому не має права репрезентувати її. Інша ж партія, „Росія — наш дім", яку називали „партією влади" і яка підтримувала кабінет міністрів Черномирдіна, після його резиґнації фактично розлетілася. Відхід Черномирдіна у світлі нових інформацій послабив Єльцина. Перед тим Єльцин вдавав, нібито хоче, щоб на президента Росії вибрати Черномирдіна. Сам Єльцин, згідно з Конституцією, не може ще раз кандидувати. Тим часом Єльцин довідався, що Черномирдін самостійно робить зі свого боку заходи для висунення своєї кандидатури. І тоді Єльцин, який не раз заявлав, що він кандидувати не буде, перестав це підкреслювати. Навіть коли б він сам не кандидував, то буде пробувати висунути на той пост когось з найближчого оточення. В його родині є тільки дві замужні дочки, одна з них Тетяна, стала чи не на найвищим дорадником Єльцина. То чи не матиме Росія, після Катерини II, Тетяну I?

В політику вертається генерал О. Лебедь

Після цих ускладнень Єльцин зазнав ще одного удару. Цим ударом було обрання ґенерала Алєксандра Лебедя на пост губернатора Красноярського краю. А. Лебедь не приховує, що його перемога буде базою для кандидування на президента. Особливістю у красноярських виборах була активна підтримка А. Лебедя мультибільйонером Березовським, що його декілька тижнів тому Єльцина призначив генеральним секретарем СНД. Дотепер ще немає реакції Єльцин на той крок Березовського. Але він мусить звикати до того, що його прибічники утікають від нього, як щурі з потопаючого корабля.

Ще іншим несподіваним ударом для Єльцина була резиґнація Павла Бородіна, правої руки Єльцина, який був неначе його „мажордомом". І фермент у парляменті не стихає. Зюґанов, комуністичний лідер, пробує завербувати прихильників інших партій до спільного оскарження Єльцина.

Всі ті труднощі Єльцина збіглися з поважним заломанням економіки Росії. Почався фатальний спад на російській біржі. Ціна акцій понизилася до 50 відсотків, великі закордонні гравці продали свої папері, чим викликали таку грошову тісноту, що ні господарські чинники, ні державна влада не могла подалати цього. Щоб не допустити до девальвації рубля, що могла спричинити загальну господарську кризу, для заохоти і принади чужих капіталів уряд підніс відсоткову стопу до 150. Водночас президент Єльцин звернувся до передових держав прийти з більшою допомогою. Останні дні принесли деяке успокоєння на біржі, але невідомо, чи це буде початком загальної стабілізації.

Ісламські держави все тісніше згуртовуються

У цій критичній для Росії ситуації різні відосередні сили, а їх довкола Росії не бракує, пожвавили свою антиросійську діяльність. Грузія і Азербайджан використали відзначення 75-річчя президента Алієва для спільної конференції та зміцнення своїх опірних сил. Хоч президент Грузії Шеварднадзе був тільки один день в Баку, але Москва підняла алярм: мовляв, вони заплянували проти неї серйозні акції. Рівночасно в інших районах Закавказзя почалися намагання використати хистке становище Росії для ослаблення її впливів в тому обширі. Ісламські народи Середньої Азії відбули конференцію в Алмата, яка ще відіграє частково ролю столиці Казакстану, і на ній ствердили інтеґрацію трьох ісламських держав — Ірану, Пакістану, Туреччини в „азіятський союз десяти". Пристали до того союзу Азербайджан, Казакстан, Узбекістан, Туркменістан, Таджикістан, Афганістан, Кірґізстан. Союзники підписали договір про заснування Організації економічної співпраці, визначили склад керівного її тіла на чолі з президентом Казакстану Нурсултаном Назарбаєвим.

Характер тієї організації, її вагу і майбутню могутню ролю підкреслює останнє приєднання до держав з атомовою зброєю Пакістану, який здійснив випробувальні атомові вибухи й почав продукувати ракети з атомовою головкою. Останній факт — це перший крок ісламського світу до поширення його місця і ролі у світовій геополітиці. Ніде правди діти: не зважаючи на більйонове населення, нафтові резерви, стратеґічне положення, ісламськими державами зовсім очевидно легковажили. Такий стан тепер почне швидко мінятися. Відчує це насамперед Росія. Російська ілюзія реставрації імперії стає „мрією відрубаної голови". Відчують це й інші народи, в першу чергу народи Близького Сходу. Коли президент Пакістану проголосив „урбі ет орбі", що легенда ісламської атомової зброї стала життєвим фактом, то гордо назвав її „ісламською бомбою".

ІМІҐРАЦІЙНІ СПРАВИ
Український центр „Паллада"

Про льотерію і продовження візи

Як ми обіцяли нашим читачам, подаємо інформацію Державного департаменту ЗСА відносно проведення наступної іміґраційної льотерії та результатів проведеного розіґрування віз льотерією DV–99.

Закінчено розіґрування віз на право постійного проживання льотерією DV-99. Кому не пощастило цього разу, можуть спробувати щастя наступного. Заяви від учасників льотерії віз DV-2000 буде реєструвати Крайовий центр віз протягом місяця від 1-го до 31-го жовтня 1998 року.

Приємно відзначити добре ставлення до України з боку Уряду ЗСА, який, зважаючи на важке економічне становище в Україні, надає можливість її громадянам, не втрачаючи свого громадянства, одержати право жити та леґально працювати в Америці необмежений час. Свого часу Америка аналогічною методою дуже допомогла полякам, які тепер вже цього не потребують і участи у льотерії віз не беруть.

Кількість віз для України кожного року збільшується. У льотерії DV-99 це число досягло 5,047 (для порівняння, Росія, що має втричі більше населення, одержала 4,415 віз). На жаль, Уряд України не сприймає цю можливість своїх громадян фінансово підтримати родини в умовах економічного безладдя так, як це, в свій час, зробив уряд Польщі щодо своїх громадян, створивши для них всі умови для заробітків в інших країнах. Влада в Україні, наприклад, не хоче бачити різниці між втікачами з України та тими, що одержали право на працю в ЗСА іміґраційною льотерією і, відповідно, не бажає полегшити процес оформлення документів для останніх. У тих, що виграли право на виїзд за льотерією, забирають внутрішні пашпорти, трудові книжки, їх виписують з власних приміщень. Це відношення відчутне і в консуляті України, коли осіб, що приїхали за статусом втікачів, охоче беруть на облік як громадян України та надають їм всі можливі послуги, і відмовляють у заміні пашпортів чи праві голосування тим, хто приїхав на гостьову візу або одержав "зелену картку", перебуваючи в ЗСА. Отже, не дивно, що кількість учасників льотерії-громадян України все ще не є такою високою, як могла б бути. Встановлене для держави обмеження віз іміґраційною льотерією жодного разу не було використане повністю. Що стосується правил проведення наступної льотерії віз, то ніяких змін, у відношенні до минулого року, не оголошено.

* * *

Я приїхала до Америки на запрошення родичів. Пів року тому ми подали прохання про продовження мого тимчасового перебування. Ми одержали повідомлення від іміґраційної служби про те, що гроші отримані і справу розглядають, але до цього часу остаточна відповідь не прийшла. Нещодавно я одержала повідомлення про виграш у льотерії. Як мені бути? Чи маю я право на одержання статусу постійного жителя ЗСА?

У вашому випадку має значення результат розгляду прохання про продовження вашої гостьової візи. Іміґраційна служба, загалом, не може пів року розглядати справу про продовження тимчасового перебування (що, звичайно, надається не більше, як на шість місяців).

Отже, найбільш вірогідно, що ви, з якоїсь причини, не отримали рішення СІН. Попросіть дуплікат. Якщо вам було продовжено термін перебування, то ви це побачите. Якщо ви не отримаєте рішення СІН, то, при умові, що ви відправили прохання вчасно, ви можете бути в ЗСА 120 днів поза той термін, що вказаний на вашій картці І-94. Від цього часу ви рахуєтесь нелеґалом і, згідно з законом, ще маєте додатково 180 днів, продовж яких ще можете одержати статус постійного жителя. Для цього треба, щоб ваша справа була зареєстрована в СІН і належна за це оплата була взята. СІН почне приймати документи від осіб, що виграли це право у висліді льотерії DV-99 від 1-го жовтня. Але треба також враховувати те, що відправлені до іміґраційного бюра документи можуть пролежати в бюрі без руху довгий час (у Ню Йорку, наприклад, до двох місяців).

В результаті цього, дата реєстрації справи виявиться зовсім не тою, на яку ви розраховували. Той факт, що пошта доставила пакунок до іміґраційного будинку раніше, до уваги братися не буде. У таких випадках аплікант одержує слідуюче пояснення: "Ви не можете подавати форму І-485, бо ви є поза статусом". Якщо іміґраційний службовець "оприходує" докладені у даному випадку чеки на суму 1,200 долярів, то одержати їх від СІН буде практично неможливо також. Отже, для вас було б найкраще не ризикувати, а подати документи, згідно з одер-

(Закінчення на стор. 4)

Віктор Куліш,
Суми

Українці у совєтському Сибіру

I

Тема українства у Сибіру з відомих причин завжди привертала увагу вітчизняних дослідників. Давались взнаки як болючість самої проблеми для українського суспільства совєтської доби, так і унікальність самого цього явища. Цій проблемі було присвячено велику кількість статтей та солідні розділи у кількох монографіях. Словом, тема не нова і досить знана, хоч не надто розроблена. Тож, взявши намір внести і свій скромний камінчик у підвалини цієї солідної будівлі, автор волів відійти від традиційного науковоподібного її висвітлення. А саме: вирішив піти пляхом осмислення свого особистого досвіду, набутого у молоді роки під час численних поїздок до Сибіру.

У 60-их — 70-их роках я вчився, а потім працював у Москві. У студентські роки грошей катастрофічно не вистачало (що є абсолютно природним для двадцятирічного здорового хлопця), тож вирішення цієї проблеми шукалось у щорічних мандрах на заробітки. Здебільшого до Сибіру та у райони крайньої півночі. По отриманні диполому інженера ще кілька років їздив щоліта по сибірських просторах.

Але що спонукує мене сьогодні, наприкінці 90-их, звернутися до вражень більш ніж тридцятирічної давности? Стимулом було знайомство із життям американської та канадської діяспор. Виникли надзвичайно цікаві паралелі та асоціяції, дуже кортіло знайти відповідь на одвічне питання: у чому корінна суть українства? Що є найбільш характерною рисою нашої ментальности? Яка історична перспектива української нації? Усі ці питання є різними як за змістом, так за значимістю, і їх поєднує найактуальніша на сьогодні тема життєздатности молодої незалежної української держави. Очевидно, що в коротенькій статті вибраного тут жанру марно чекати на ґрунтовні відповіді. Тому обмежимось лише їх обговоренням, не претендуючи на ролю проголошувачів істини в її останній інстанції.

Свою першу подорож до Сибіру я мав наприкінці 60-их років. Надзвичайність природи, кольоритність людей і самого процесу мандрування вразили усіх нас. Ми летіли від Москви до Якутська величезним для тих часів літаком ІЛ-18, зі швидкістю понад 800 кілометрів на годину, майже 10 годин. Під крилом тягнувся напрочуд одноманітний пейзаж, що складався із рідкого хвойного лісу та численних боліт і річок. І це тривало година за годиною. Населені пункти зустрічались дуже рідко, були якимись мізерними та убогими. Згадується, що лише тоді прийшло усвідомлення усієї географічної і фізичної велетенськости та безглуздости СССР. Цей образ і відчуття на десятиріччя запали в душу, турбуючи її неусвідомленою тривогою. І тільки десятки років згодом, уже в зрілому віці, прийшло зрозуміння природи цих тривог і страху: а чи не нам, українцям, чиясь зла воля приготувала протягом майже усього XX та наступного сторіч нелюдською працею, життям та здоров'ям упорядковувати цю землю для блага когось невідомого і бездуховного? Щоразу згадував про це, коли читав, бачив на телевізії, як українські руки розбудовують західній Сибір, добуваючи для совєтської держави силу-силенну нафти та ґазу, чи будують Байкало-Амурську магістраль. Щоправда, у 70-их — 80-их роках українців вже ніхто не вивозив ешелонами на працю. Метод був більш цивілізований — „відносні гроші". Людям, які, за совєтськими мірками, сумлінно гнули спину у самій Україні, платили мізерну платню, спонукаючи їх покидати рідний край і шукати засобів існування на бескрайніх просторах Сибіру. Там їм платили у три — п'ять разів більшу платню. Саме тому ми, студенти, раз відкривши цей „Клондайк", вже ніколи про нього не забували. За два місяці праці (правда, надзвичайно напруженої) ми заробляли гроші, які пересічний інженер чи молодший науковець на так званому „материку" заробляв за рік. За ці гроші я відносно безбідно і непогано, як на студента, жив цілий рік, до наступного „сибірського вояжу".

У Якутську ми пересіли на інший, менший, але також досить великий літак і полетіли ще далі на північ і на схід — до селища Усть-Нера. Це селище знаходиться на західній околиці району Колими, на річці Індігірка. Вражав місячний характер ляндшафту — на сотні кілометрів тягнулися голі кам'янисті гори (сопки), прорізані численними гірськими потоками та річками, без явних ознак якогось життя чи житла. Із сходу на захід через ці гори східнього Сибіру руками тисяч безіменних „зеків" (тобто в'язнів) у сталінські часи було прорубано сумно знаменитий Колимський тракт, на якому і стояло селище Усть-Нера. Сюди ж виходила дорога з півночі, що вела до численних золотих копалень. Тож ці три десятки хат з летовищем займали неабияке місце у місцевій географічній ієрархії, бо перехрестя доріг на Колимському тракті — це явище непересічне. Подальша подорож проходила у кузові вантажного авта. Врізалась у пам'ять паромна переправа через Індігірку. У цю пору року, у червні, ця ріка, вбираючи у себе талі снігові води від сотень потічків і річок, перетворюється у широченний потік (завширшки як Дніпро біля Києва), що скажено летить між двома гірськими пасмами. Подальший шлях петляв на схилі урвища. Зліва вгору тягнулася крута кам'яна стіна, у якій і була вирубана руками нещасних „строітєлєй комунізма" ця дорога. Справа, далеко внизу, шуміла річка Нера, русло якої було усіяно уламками величезних вантажних автомобілів, водії яких не були належно вправними.

(Закінчення буде)

Діти підземелля

Тепер у Києві за офіційними даними налічується 12,000 безпритульних дітей. Кожне п'яте — одиноке. Інші мають батька або маму, для яких виявилися небажаними, а тому опинилися на вулиці. Окремі батьки просто не усвідомлюють, що мають дітей, бо постійно запаморочені горілкою чи наркотиками. Є й такі батьки, які посилають дітей жебрати, щоб мати гроші на горілку та цигарки. У кожному випадку — страждають діти.

Безпритульні діти влаштовують барлоги-ночівлі у пивницях, на горищах, в каналізаційних тунелях, в метро, порожніх будках на базарах. Вони завжди голодні, брудні, виснажені, хворі. Дорослий світ для безпритульних дітей — це передовсім кримінальники: злодії, грабіжники. Вони теж потребують дітей для своїх злочинних цілей, вчать їх спритности, кмітливости і... ненависти.

Проте є дорослі, які намагаються врятувати хоч частину з тих дванадцяти тисяч безпритульних. Саме вони на засадах доброчинних програм Церкви „Християнська надія", Міжнародного благодійного фонду „Варнава" і Місії милосердя та добродійности „Християнин" заснували в березні 1997 року будинок милосердя „Отчий Дім", який має два центри соціяльної регабілітації дітей на Борщагівській та Микільсько-Слобідській вулицях Києва. Сашкові вже чотири роки. Але своє перше слово він вимовив тільки нинішнього літа, коли його привели з вулиці в „Отчий Дім". Просто раніше ніхто не вчив хлопчика говорити, бо він був безпритульним і жив, мов собача, де випаде.

Про маленького Сашка, який навчився говорити в „Отчому домі", розповів директор будинку милосердя Роман Корнійко. Разом з ним безпритульними опікуються 12 дорослих. Маленьких киян з „Отчого дому" виявили в темних кутках, вимили, перевдягнули, нагодували, зігріли любов'ю та увагою. Але для такої дії замало милосердя, а треба мати кошти. Держава не може допомогти дітям, і благодійники збирають пожертви на підприємствах і в організаціях, в людей доброї волі. Працівники „Отчого Дому" часто-густо самі не мають платні, бо все віддають дітям. Недавно грошову пожертву сиротам переказала громада Слов'янської Церкви Християн Віри Євангельської з Філядельфії, і Роман Корнійко надіслав вдячного листа:

„Ваш дар ми прийняли як милість Самого Господа, бо саме закінчилися гроші і ми просто не знали, де взяти. Ми тільки молилися і Господь через вас вийшов нам назустріч. Зараз в „Отчому Домі" — 38 дітей. Найменшому 4 рочки, найстаршому — 16. Ми живемо великою Божою сім'єю, Господь заліковує духовні і душевні рани малят. Працюємо ми під духовим покровом Церкви „Християнська надія", де пастором Валерій Ремединський. Саме добровольці з Церкви у вільний час шукають дітей в пивницях, тунелях, на вокзалах. Часто вони знаходять в схронах дитячі трупи — малят ніхто не розшукує, світ до них збайдужів. Державні служби спершу ставилися до нас з пересторогою, але переконалися, що ми робимо добру справу і тепер нічим не перешкоджають. Про нас навіть написали в газеті, зробили телевізійну і радіопередачі, тож люди стали приносити одяг власних дітей і внуків, які вже повиростали. Якщо наші вихованці мають батьків, то ми розшукуємо їх і намагаємось навернути на вірний шлях. Вже шість сімей таким чином прийшли до Господа і дев'ятеро дітей повернулися в батьківські гнізда.

Буває, що в „Отчий дім" адміністративні службовці привозять дітей, яким самі не можуть дати ради. Саме так привезли хлопчика п'яти з половиною років, який вночі кидався й бився головою об підлогу й стіни. Його не хотіли прийняти в лікарню. Впродовж трьох ночей ми молилися біля цієї дитини і Господь почув нас, хлопчик вже спить спокійно. 16-річний Руслан натворив багато поганого і йому загрожувало ув'язнення. Півроку він ховався від міліції у пивницях, де ми його і знайшли. Коли він побачив, що ми йому хочемо добра, то покаявся й погодився на відповідальність за скоєне. Ми вже зібралися йти з ним до міліції, коли її оперативна група сама увірвалася в наш дім, гадаючи, що побачить тут якесь злодійське кубло. Несподівані гості були збентежені, коли потрапили в затишок „Отчого Дому". Руслана забрали. Коли ж вони з ним познайомилися ближче, то порадили нам найняти адвоката і захищати хлопця, бо він дуже змінився й має бути на волі. З цього приводу вони навіть зверталися до посадника міста. Усе ж був суд і суддя передала нам Руслана на перевиховання зі словами: „Таке рішення я приймаю вперше в моїй практиці".

Подальші пляни будинку милосердя передбачають відкриття його філій у Броварах під Києвом, в Івано-Франківському, а потім і в інших містах України, заснування загальноосвітньої християнської гімназії.

Для тих, хто стривожений долею 12,000 безпритульних дітей української столиці, повідомляємо адреси і телефони будинку милосердя „Отчий дім": Україна, м. Київ, 252056, вулиця Борщагівська, 143, квартира 1; м. Київ, 253002, вулиця Микільсько-Слобідська, 2а. Телефони (044)441 –1358 або 517-4321. Факс (044)516-9880. E-mail: vlady@vlady.kiev.ua /for Roman/.

Клись у дитинстві мене вражала різдвяна пісенька про малого сирітку, який ішов зимовою вулицею і тремтів від морозу, аж зустріла його добра бабуся, привела в тепле житло, нагодувала й поклала в ліжечко. Малюк посміхнувся й заснув спокійним сном. Шестирічним я й сам опинився в дитячому будинку. І тепер не можу спокійно спати, думаючи про ті тисячі безпритульних малят, які зустрічають сувору зиму в підвалах і на горищах Києва, інших міст України. Тому й розповідаю про „Отчий Дім" — одне з небагатьох вогнищ любови й порятунку.

Левко Хмельковський

В таких закутках разом з бродячими собаками живуть діти.

Обідраних і голодних дітей нагодували, помили, навчили молитися й бавитися з ровесниками.

Стан навчання української мови на Кошалінщині

На сьогоднішній день на Кошалінщині навчання української мови ведеться в українській початковій школі в Білому Борі та в двох пунктах навчання (Кошалін і Валч). В початковій школі вчиться 90, а в ліцеї 63 учні. До пункту навчання в Кошаліні записано 80, а у Валчі 15 учнів. Разом українську мову вивчає 248 учнів.

Треба підкреслити, що хоча в пунктах навчання лекції відбуваються систематично, то однак присутність на них учнів є дуже несистематична. Рідко коли буває, щоб на лекції були присутні всі діти. Навчання не ведеться в Колобжезі і Щецінку, хоча там є відповідна кількість дітей. Не існує жодний сільський пункт навчання української мови. Крім цього, не ведеться навчання серед молоді середніх шкіл. З цього виникає, що навчанням мови не охоплено всіх дітей та молоді, і це не тільки в згаданих місцевостях, а навіть там, де навчання відбувається.

Крім навчання мови, священики та монахині ведуть лекції релігії серед дітей і молоді в місцевостях, де відбуваються Богослужіння.

Треба наголосити, що навчання в пунктах української мови на Кошалінщині занепадає. Якщо зараз не будуть прийняті відповідні рішення, навчання мови збережеться тільки там, де існують українські школи. Складаються на це об'єктивні причини, а саме: розпорошення українців, малі зарплати вчителів та брак для них відповідних помешкань, щораз менше української молоді поступає на педагогічні факультети (україністику) — брак вчителів, важкі обставини життя, полонізаційний процес. Цю останню причину можна також зарахувати до суб'єктивних.

Оскільки не можемо ліквідувати об'єктивних причин, остільки суб'єктивні — можемо. А якщо не можемо ліквідувати, то хоча б стараймося їх обмежити. Назвім головні з них.

Батьки: у більшості їм не залежить, щоб їхні діти вивчали українську мову; не розмовляють з дітьми по-українськи навіть і ті, які посилають дітей до українських шкіл та на уроки української мови; піддаються процесові полонізації.

Діти: їх ставлення до мови виникає зі ставлення батьків, крім того вони підходять до мови, як до чергового предмету і при цьому не бачать користи зі знання української мови; не хочуть приходити на лекції до пунктів тому, що відбуваються вони по полудні.

Вчителі: не хочуть працювати в пунктах навчання, з огляду на важкі існуючі там умови; не хочуть вчити в пунктах тому що, крім навчання мови, треба ще вести культурну діяльність.

Вчительське товариство: не проявляє діяльности в терені; не робить жодних заходів, щоб побільшувати вчительські кадри; не проявляє зацікавлення пунктами навчання (немає відповідних книжок, а навіть затверджених програм навчання); мало цікавиться школами та їх дидактичною діяльністю; не має орієнтації щодо вчительських кадрів української мови; рідко організовує вчительські курсоконференції; вчителі не відчувають істотної допомоги з боку товариства.

ОУП: частина діячів у терені не знає механізму творення пункту навчання; інша не зацікавлена навчанням мови; не використовує своїх можливостей, щоб відкрити пункти та знайти вчителя; відчувається брак допомоги у справах шкільництва з боку ГУ і ГРОУП, терен має враження, що Варшава не цікавиться цим питанням; ГУ не координує діяльности на освітній ниві.

Церква: частина священиків не цікавиться шкільним питанням, не заохочує батьків до посилання своїх дітей на навчання мови; не використовує всіх можливостей, щоб збільшити число дітей, охоплених навчанням української мови; частина священиків не займається шкільним питанням, вважаючи, що це справа батьків і ОУП.

Польська влада не зацікавлена розвитком українського шкільництва.

Треба ліквідувати, або хоча б значно обмежити вищенаведені негативні причини, але перш за все треба змінити ставлення батьків і дітей (учнів) до рідної мови. Це можливе при співпраці в трикутнику: ОУП — вчителі — Церква, а в колі їх зацікавлення опиняться батьки й діти.

Зі свого боку ОУП мусить: всі свої сили зосередити на праці в терені, маючи на увазі шкільництво, і в тому ж батьків (використовувати до цього різні форми діяльности); покликати при ГУ людину, яка б займалася шкільництвом і координувала освітню діяльність; покликати при відділах (пізніше також повітах) шкільні ради (представник ОУП, вчителів, батьків та священиків); створити банк інформації про студентів-випускників українських ліцеїв, а особливо україністики; мусить взяти на себе організацію пунктів навчання та шкіл; полагоджувати додаткові гроші для вчителів в пунктах навчання (наприклад, повертати кошти за доїзд до пункту); організувати зустріч батьків та дітей з батьками та учнями українських шкіл.

Вчителі (Вчительське Товариство): організувати в Польщі, а не тільки в Україні, курсоконференції з участю представників батьків та Церкви; товариство та вчителі зі шкіл мусять постійно допомагати в їх роботі вчителям з пунктів; опрацювати для пунктів програми навчання відповідні підручники; організувати зустрічі з батьками; забезпечувати вчительські кадри для пунктів.

Церква: добре, щоб владика в пастирському листі звернувся до вірних про необхідність збереження мови та посилання дітей на уроки рідної мови; щоб владика наказав всім священикам наголошувати шкільне питання і переконувати батьків посилати дітей на навчання; створити можливість поєднання мови з лекціями релігії (обмінні групи); направляти туди монахинь, які можуть навчати мови, де немає вчителя мови; наказати священикам включатися в діяльність ОУП і вчителів.

В розвитку українського шкільництва необхідно стреміти до утворення шкіл, у тому з інтернатами. Тільки вони зможуть зберегти повне знання рідної мови та історії, культури тощо. Важливою справою є теж утворення садочків. Необхідно вести навчання мови серед молоді, але для цього треба підготувати відповідні матеріяли.

Д-р Роман Дрозд

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У кореспонденції Антона Біланича "Небувалий день парафії св. Івана Хрестителя" ("Свобода", ч.101 з 29-го травня ц.р.) в останній колонці тексту прізвище молодої вчительки слід читати — Наталка Косоноцька. – **Ред.**

Коли появиться книга про „Святиню — Шевченкову могилу"?

Вже від 1861 року, коли то перепоховано тлінні останки Тараса Шевченка на „Чернечій горі" біля Канева, українці невпинно відвідують з пошаною дорогу нам Шевченкову могилу.

Власне про цю могилу, про її минуле і сучасне, написала солідну наукову працю шевченкознавець Зінаїда Тарахан-Береза. Сама кандидат філологічних наук та одна із хранителів музею на „Чернечій горі", вона простудіювала документальні джерела в архівах численних міст України, а також Москви і Санкт Петербурґу. У своїй книзі „Святиня — Шевченкова могила", вона відобразила багато історичних, літературних, мемуарних та фолкльорних інформацій.

Однак автор книжки мала в минулому багато труднощів із її публікацією. Фінансову підтримку обіцювали різні урядові кола України, але кінчилося або нічим, або недостатньою допомогою. Вкінці київське Видавництво „Родовід" взяло на себе обов'язок видати цю книжку за відносно можливою ціною. Поява книжки у світі залежить, однак, у великій мірі від підтримки спонзорів, майбутніх читачів. Публікація цієї книжки допоможе українцям повернутися обличчям до високої духовости Шевченка, його немеркнучого слова та священних заповітів, що їх має здійснювати українська держава. Видання „Святині" стане справжнім подарунком для мільйонів ентузіястів Шевченкової творчости в Україні і поза її межами, а також сприятиме консолідації нашого суспільства.

Для добродіїв, зацікавлених у поширенні історичної правди про минуле і сучасність України, — у найширшому розповсюдженні книги „Святиня — Шевченкова могила", подаємо адресу видавництва, при чому треба зазначити, що даток є на видання книги „Святиня": „Rodovid", 18200 S. Mullen Road. Belton, MO 64012.

Олег М. Волянський

Кому не байдужа доля дітей в Дрогобичі

Шановні дрогобичани, рідні краяни, звертаюся до Вас через газету „Свобода" на прохання членів Марійського Товариства „Милосердя" та працівників дитячого закладу „Сиротинець" в Дрогобичі, які щиро просять про поміч.

Добру справу почали люди зі щирим серцем, які організували в Дрогобичі дитячу установу „Сиротинець", в стінах якої дали притулок 35 дітям віком від двох до 12 років, долею яких розпоряджалася вулиця і відкрите небо. Багато більше дітей можна захистити від дитячого жебрання, яке так сильно зростає, але яким способом?

В даний час „Сиротинець" знято з міста і виникла складна проблема — дітей немає чим годувати. Працівники самі приносять потрохи продуктів і цим стараються заспокоїти дитячий голод.

Дитина голодна, яка її доля? Очевидно, вона піде шукати їсти, значить піде красти і цим самим стає на шлях малого злочинства, зовсім не по своїй волі, а пізніше переростає у злодія, або у рецидивіста.

А діти самі на світ не просяться, їх народжують матері, які забули про свій святий материнський обов'язок, не задумуються над долею своїх дітей, над їхнім існуванням.

Тому звертаюся до вас, усіх людей доброї волі, до людей з чуйним батьківським серцем, кому не байдужа доля цих дітей, прошу їм допомогти.

Реквізити „Сиротинця": Укрсоцбанк, МФО 325592, індивідуальний код 23955776, спонзорський 255520011570, директор — Круглій Віра; адреса: м. Дрогобич, вул. Чкалова, „Сиротинець".

Дякую.

М. Х.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого невіджалуваного МУЖА, БАТЬКА і ДІДА

бл. п.
д-ра мед.
АХІЛЯ НЕСТОРА
ХРЕПТОВСЬКОГО

будуть відправлені
СВЯТІ ЛІТУРГІЇ
в церквах:

катедрі св. о. Николая, Чикаґо ІЛ., 20-го червня 1998 р. о год. 8-ій ранку;
Пресвятої Тройці, Статен Айленд, Н.Й., 20-го червня 1998 р. о год. 9-ій ранку;
Пресвятої Богородиці, Норт Порт, Фла., 19-го червня 1998 р. о год. 8:30 ранку;
св. Варвари, Щирець біля Львова, родинне містечко покійного, 19-го червня 1998 р.

Ділимося сумною вісткою, що в середу, 3-го червня 1998 року відійшов у вічність наш дорогий ВУЙКО

бл. п.
ВАСИЛЬ
СТЕФАНИШИН

ПАНАХИДА в п'ятницю, 5-го червня о год. 7:30 веч., в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку.

ПОХОВАННЯ в суботу, 6-го червня на цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

У смутку залишені:

сестра — АННА
сестрінки — ВАСИЛЬ і БОГДАНА

Ділимося сумною вісткою, що у Кенберрі, Австралія, 28-го травня 1998 року відійшов на Вічну Ватру

бл.п. пл.сен.
керівництва
АНАТОЛІЙ
ЖУКІВСЬКИЙ
Лісовий Архидідько Медвідь

Нар. 13-го жовтня 1912 року в Пигарівці, Новгород-Сіверського повіту на Чернігівщині. Член Пласту від 1926 року в Луцьку на Волині; від 1950 один із організаторів Пласту в Австралії — впорядник гуртка, зв'язковий куреня, кошовий, Крайовий Комендант Пластунів, Голова Крайової Пластової Старшини. Нагороджений найвищим пластовим відзначенням — Святим Юрієм в Золоті; один із перших членів Кадри Пластових Виховників.
Член III Куреня УПС „Лісові Чорти" від 1956 року, число Реєстру 163, Лицар Ордену Лисячого Хвоста.

Висловлюємо наше найщиріше співчуття родині. Пам'ять про нього буде завжди з усіма нами, а в Лісовій Премудрості, в Таїнствах Творця усього видимого і невидимого він — вічний.

III Курінь УСП і УПС „Лісові Чорти"

Св. п. Є. Храпливий

Дня 22-го червня цього 1998 року сповниться сто літ від народження св. п. проф. д-ра Євгена Храпливого, відомого громадського та кооперативного діяча, вченого економіста. У 1999 році сповниться 50 років від дня його смерти. Щоб вшанувати його пам'ять, містимо тут статтю про нього пера відомого науковця-етнографа та близького співробітника й друга покійного, написану під безпосереднім враженням його смерти. Про св. п. Є. Храпливого вийшла була у Вінніпеґу, в Українській Вільній Академії Наук, книжечка інж. Андрія Качора, тепер виходить саме з друку ширша праця під редакцією ред. Ігоря Ґурґули, у В-ві „Основа" у Львові.

У п'ятницю, 6-го травня 1949 року помер нагло в ерлянґенському таборі, напередодні свого виїзду до Америки, визначний український громадянин, заслужений економіст і науковець, проф. д-р інж. Євген Храпливий.

Проф. Храпливий від довшого часу нездужав на серце, але в останніх часах прийшов до здоров'я і розпочав уже поволі продовжувати перевану хворобою громадянську й наукову роботу, беручи між іншими активну участь у ювілейному святі „Сільського Господаря" у Реґенсбурґу та в зборах і працях „Наукового Товариства ім. Шевченка" у Мюнхені. Проф. Храпливий стояв уже перед від'їздом до ЗСА і готувався там відновити працю „Сільського Господаря", співпрацювати в „Товаристві Українських Інженерів" і в американському відділі „НТШ", а зокрема віддати себе на послуги „Представництву Комісії Допомоги Українському Студентству", що саме організовується в Ню Йорку.

Але невловима смерть поклала кінець усім тим плянам проф. Храпливого, що із старим оптимізмом хотів перемогти всі перешкоди й гуртував уже для того давніх і нових співробітників.

Наше громадянство понесло через смерть проф. Є. Храпливого втрату, яку важко буде заступити, бо покійний охоплював своєю працею різнородні ділянки нашого економічного, культурно-освітнього й наукового життя, й не на одному полі був керівною особою. Його велике фахове знання, добуте на закордонних студіях і доповнене студійними подорожами по чужих країнах: Австрії, Чехо-Словаччині, Мадярщині, Данії, Німеччині тощо, його організаторський хист з незвичайним умінням єднати людей до праці й пристосовуватися до всіх, навіть найнекорисніших обставин, його обов'язковість і роботящість дали на протязі його ще недовгого віку такі великі наслідки й досягнення, що запевняють йому на довгі роки визначне місце провідного працівника, особливо на економічному полі та в усіх ділянках сільського господарства. З його ім'ям зв'язане піднесення західньоукраїнського села, розвиток нашого молочарства, а передовсім заслуженого „Сільського Господаря" у Львові та розбудова хліборобського шкільництва.

Покійний проф. Храпливий займає перше місце між нашими видавцями, редакторами й письменниками-журналістами на полі кооперації й сільського господарства. За його редакцією або головним співробітництвом з'явилася в Західній Україні ціла низка наукових і популярних часописів і журналів (як „Господарсько-Кооперативний Часопис", від 1930-го року, „Українське молочарство", „Сільський Господар", „Кооперативна Республіка", „Хліборобська Молодь" (1934–39), „Український Агрономічний Вісник" (від 1934 року), між тими ціла серія зразкових і позитивних, що мали помітний вплив на наше громадянство, зокрема ж на селянство, внаслідок незвичайного популяризаторського хисту покійного.

Св. п. Є. Храпливий

З-під його пера вийшло понад 30 книжечок для фахового й ширшого вжитку, деякі з яких дочекалися більшого числа видань. З них слід окремо відзначити підручники молочарства, кооперації, сільського господарства, годівлі худоби, управи рослин, садівництва, брошури про хліборобство в Данії, Мадярщині й Німеччині й підручники про хліборобський вишкіл молоді. Хоч з природи практик, проф. Храпливий до всіх фахових справ підходив з наукового боку й звідси його заінтересування наукою, що привело його в члени „Наукового Товариства ім. Шевченка", а після цього в ряди високошкільних професорів.

Проф. Храпливий був відомий, як прегарний референт і добрий промовець і через те брав активну участь у різнородних нарадах, конференціях і з'їздах у рідному краю й за кордоном. Між іншим, належав він до організаторів або керівників важливих економічних, педагогічних й інших фахових конґресів, (як Другий з'їзд аґрономів „Сільського Господаря", 24-го листопада 1928 року, Перший Педадгогічний Конґрес у Львові 3-го листопада 1935 року), на яких виступав зі зразковими доповідями.

Особливо на серці лежала покійному справа молодого нарибку, справа фахового вишколу й допомоги українському студенству. На цьому полі він багато зробив своїми рефератами на святах і конґресах в 30-их роках, виданням окремого більшого підручника „Як працювати у Хліборобському Вишколі Молоді", що мав аж три видання (Львів 1937, 1940 і 1942) й вкінці зорганізуванням т. зв. „Хліборобського Вишколу Молоді" при „Сільському Господарі", в якому було після 1937 року об'єднано 13,071 молоді в 1,180 гуртках.

Свою ж фахову й виховну працю продовжував він у найкращому розумінні цього слова, як доцент Львівської Політехніки (1942), професор Державних Господарських курсів у Дублянах (1942–44), як професор хліборобської економії в Українському технічно-господарському Інституті в Реґенсбурзі (від осені 1945 року) і вкінці як професор кооперації в Українському Вільному Університеті в Мюнхені, від 1945 року.

Любов до молоді привела його теж в ряди Пласту, де він займав становищем і працею визначне місце (станичний Пластової Станиці в Ерлянґені, Баварія, член Пластової Ради із ступенем „скавтмайстра").

Великі заслуги мав проф. Храпливий і як організатор та член фахових об'єднань інженерів, техніків і агрономів („Товариство Українських Агрономів" у Львові (1936), „Об'єднання праці Українських Аґрономів" (1943), „Українське Технічне Товариство" у Львові тощо) та співробітник усіх наших центральних економічних і культурно-освітніх установ.

Як незвичайно чутливий і вразливий на всі актуальні прояви громадського життя, проф. Храпливий із замилуванням віддавався журналістичній праці й був весь час постійним співробітником "Діла" (з 1928), „Нової хати" (1928), „Життя й знання" (1931), „Львівських вістей" (1941), „Краківських вістей" (1942) і „Холмської землі" (1943).

Зокрема, треба згадати діяльність проф. Храпливого на полі української науки. Вже в початках своєї праці він приступає до співпраці в „Науковому Товаристві ім. Шевченка", як член „Комісії економії, соціології і статистики" і „Науково-технічної секції". Тут відчитав він, між іншими, дві довші доповіді, „Сільське господарство галицько-Волинських земель" і „Вплив кризи на галицько-волинське село" (1936), з яких перша з'явилася у виданнях просвітнього фонду „Учітеся, брати мої" у Львові (1936). Ще перед тим брав він участь (1931) у „З'їзді українських природників, лікарів й інженерів" Математично-Природничо-Лікарської Секції НТШ і мав там доповідь „За наше агрономічно-технічне музейництво". В 1935 році проф. Храпливого обрано дійсним членом НТШ і заступником голови „Комісії економіки" та доручено йому видання цінної серії „Студії з поля суспільних наук та статистики".

Проф. Храпливий був співробітником „Української Загальної Енциклопедії" і тепер належав до складу співробітників „Енциклопедії Українознавства", що саме зачинається друкувати. Його заходами зредаґовано теж „Агрономічну Енциклопедію", перша частина якої вийшла друком безпосередньо перед війною, а решта залишилася в рукописі.

Вже на січневому з'їзді „Центрального Союзу Українських Студентів" 1923 року в Празі мав він з доруки віденського студентського товариства „Січ" доповідь „Про забезпечення матеріяльної допомоги українському студентству" і цієї справи до кінця свого життя не занедбував. Він належав до основателів „Комісії Допомоги Українському Студентству" у Львові в 1941 році, був одним з трьох, що відновили „КоДУС" у серпні 1945 року в Баварії, й до самої смерти займав місце першого заступника Голови „КоДУС" та опікуна високошкільної молоді в Ерлянґені.

Проф. Храпливий оголосив чимало більших і менших наукових праць, розвідок, рефератів і рецензій. Із них згадаю працю: „Плекання рогатої худоби в Галичині 1880–1932" (вийшло двома виданнями, 1938 та 1939) і „Господарство Галицько-Волинських земель" (1936), „Карпатська Україна в числах" (Львів, 1938, друге видання 1939) і „Господарство Холмщини і Підляшшя" зі світлинами, діяграмами та картами (Львів 1944).

Професор Храпливий помер в силі віку, в 51-му році життя. Він народився 22-го червня 1898 році у селі Лисівці, Заліщицького повіту, де й закінчив (1908) народну школу. До гімназії ходив у Тернополі (від 1908), іспит зрілости склав у Відні 1916 року, а фахові студії відбув на агрономічному факультеті „Високої Школи Управи Землі" („Hochschule fuer Bodenkultur"), закінчуючи її в 1924 році дипломом інженера.

В 1918–19 роках покійний брав участь у Визвольних Змаганнях, відсидів за це довший час у таборі полонених у Стшалкові, належав до „Товариства Молода Громада" у Львові, Товариства Допомоги Українським Інвалідам і „Союзу Українських Ветеранів"...

В 1925–1928 роках проф. Храпливий був ревізором і краєвим організатором молочарства, для чого написав кілька підручників. Від липня 1929 року по січень 1930 року був членом „Ревізійного Союзу", а від цього ж часу до травня 1934 року начальним редактором „Господарсько-Кооперативного Часопису". Від 20-го січня 1928 року аж до 31-го грудня 1939 року весь час стояв на чолі Господарського Товариства „Сільський Господар", як його директор, провадив його організаційний відділ і був редактором видань і газет. За його часів „Сільський Господар" (на день 1-го вересня 1939) нараховував 2,045 кружків, 60 філій, понад 160,000 членів і 167 фахівців-агрономів. З 12-го січня 1940 року покійний був інструктором господарства, а з 2-го червня 1940 року керівником українського Ревізійного Союзу в Люблині. В критичному воєнному часі (1941–1944) Храпливий провадив аґенди „Сільського Господаря", опікувався сільсько-господарською школою в Милованю та був директором „Хліборобської палати" у Львові. З кінцем 1944 року покійний опинився на еміґрації, а ось вліті 1945 року в Ерлянґені.

Короткий розмір цього некрологу не дозволив нам змалювати ширше й докладніше всю всесторонню працю незабутнього покійника. Залишаємо це на іншу нагоду, а тепер враз з усіма його друзями і співробітниками клонимо голови перед його пам'яттю.

Д-р Зенон Кузеля
(„Час", 1949 р.)

Про льотерію...

(Закінчення зі стор. 2)

жаними вами інструкціями, до Крайового візового центру, а пізніше виїхати в Україну і одержати візу у Варшаві. Вартість квитка буде меншою за вищеназвану суму, а риск не одержати візу зведено до нуля (при ретельно підготовленій справі).

Ми розглянули лише конкретний випадок. При інших обставинах можливі інші рішення. Варто також пам'ятати, що іміґраційна служба отримує постійно нові і нові інструкції і нелегко передбачити, які саме зміни можуть статися. Тому радимо всім, хто знаходиться в ЗСА і одержав повідомлення про виграш, прислухатися до поради, що дається в інструкційному пакеті і звернутися до відділу СІН. Від себе можемо додати, що краще звертатись за порадою до іміґраційного адвоката, що має добру репутацію, ніж до державного іміґраційного бюра, працівники якого часто-густо бувають або недостатньо кваліфіковані, або недостатньо уважні до відвідувачів.

У іміґраційних питаннях просимо звертатися на адресу: Pallada International, 98 Second Ave., 2nd Floor, New York, NY 10003; tel.: (212) 387-8683.

Українці-студенти ґрадуують з Менор Джуніор Коледжу

Олег Дашко (зліва) і Роман Шевчик (справа) закінчили студії у Менор Джуніор Коледжі із дворічними дипломами у адміністрації комерції. Будучи в Менорі, обидва студенти дістали численні стипендії за академічні успіхи і є членами Крайового товариства Альфа Бета Ґамма. Дашко ґрадував із 3.32 середнім числом нагромаджених точок, а Шевчук із 3.18. На фото — Дашко, Шевчук і декан вступів до коледжу Ігор Я. Ченстух.

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ ПІВНІЧНО- атлантійського оборонного союзу /НАТО/ та західні дипломати з Београду, столиці Сербії, підтверджують, що президент Слободян Мілошевіч розпочав сильну кампанію проти албанських повстанців у сербській провінції Косово, де 90 відсотків населення — це етнічні албанці. Учасниками цієї кампанії є кілька тисяч важко озброєних поліціянтів і військовиків, підтримуваних кількома артилерійними батеріями. Заходи цих поліційних загонів окремого призначення значно посилилися в останніх трьох днях і тим самим погасили будь-які сподівання можливих переговорів між сербами та етнічними албанцями. Якщо цей конфлікт переллється поза кордони Сербії, чого тепер всі побоюються, то це може привести до війни у цьому реґіоні. ЗСА є стурбовані такою поведінкою сербів і попереджують, що недавно зліквідовані санкції можуть бути поновно встановленими.

ПОВІДОМЛЕННЯ
для членів 226-го Відділу

З днем 1-го червня 1998 року обов'язки секретаря 226-го Відділу перебирає новий секретар

МАРКО ЗАВАДОВИЧ

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі і вплачувати вкладки на адресу:
Mr. Marko Zawadowych
637 Marion St.
Denver, CO 80206
(303) 832-5502